

die muziek gaf om die te behouden —
moest ook wel die correspondentie hebben.
In z'n la Gioconda.

De vrouw staat vooraan. Ze lacht in haar bizarre verrukking, perverse; maar ook als avonden in herfst zijn. En in dezelfde vreemdheid van lachen als van een *wiskundige*, die de hoogste schoonheden zou vinden; wiens lijnen voor zijn bewijzen, als voor andere gezangen zijn; en die zou meenen iets te vinden dat nog niet gevonden was — maar daarachter zou dan weten plotseling — nog verdre streken, die hij niet gaan; en zou lachen om zijn eigen hulpeloosheid.

Zwarte koe. Naar een aquarel in het bezit van den heer J. T. Cremer te 's Gravenhage.

En zoo is 't landschap, achter haar.

Met z'n bergen, en rotsen; en zijn twee kronkelende waters, beken, naar zee. Over een is 'n brug; waarom? Waarom is de weg van de eene beek zoo gebogen, en waarom is ze zò zuiver; kan ze niet zijn dan op deze wijze achter die vrouw met haar glimlach.

Als zulke dingen ooit bewezen zouden kunnen worden; en wij niet verder zouden gegaan zijn in die tijd met onze intuïtie — maar die moet wel verder zijn; is immers altijd vooruit — dan zouden zulke dingen van schoonheid kunnen worden tot een enkele constructie.

* * *